

Kraliçenin KUSURSUZ planı

PLAN!!

YUSUF
ÖZTOPRAK

ÇİZER:
KEREM ÇUFALAR

Şüpheli KAZA

İşte karşınızda büyük Savaya Ormanı! Güneşin ve sıcak rüzgârın yakıcılığını, ağaçlarının gölgesiyle serinletir. Ormanın o huzurlu sesi, dinleyen herkesin içini ısıtır. Leziz meyveler ve rengârenk çiçekler, mis gibi kokularıyla tüm ormanı sarar. Maymunlardan kuşlara, sincaplardan fillere... Pek çok hayvana yuvadır burası.

Tabii bir de ormanın kralı var: Heybetli Aslan Mamba!

Bütün hayvanlar, onun adaletli yönetimiyle huzur içinde yaşar. Kimse haksızlığa uğramaz; bir sorun çıksa bile Kral Mamba hemen çözer.

Gelgelelim, bazen öyle dertler olur ki **ŞİP** diye **ÇÖZÜLmez**. Kral Mamba'nın oğlu Rama'nın **başına gelenler de öyle kolayca ÇÖZÜlecek gibi değildi**.

Rama, ormandaki oyun parkında oynamaya bayılırdı. Parkta ağaçtan bir kaydırak ve kocaman bir salıncak vardı. Ormanın prensi Rama en çok salıncağı sever, sanki rüzgârla yarışırdı. Salıncağın oturağı sağlam bir ağaç kabuğundan, ipleri ise kalın sarmaşıklardan yapılmıştı.

Rama her fırsatta soluğu burada alırdı. Gök-yüzüne yükselirken rüzgârın yelesini okşamasına bayılırdı. Annesi Kraliçe Mambiş kenardan onu izler; hem gururlanır hem de **"Aman düşmesin!"** diye endişelenirdi.

O gün hava her zamankinden güzel, park ise neşe doluydu. Rama koşarak en sevdiği oyuncacağa, yani salıncağa atıldı.

Rama salıncağa kuruldu ve ayaklarını yerden kesti. Sallandıkça hızlandı, hızlandı, daha da hızlandı... Neredeyse ağacın tepesindeki meyvelere değecekti. Yükseldikçe neşesi artıyor, rüzgâr

yüzüne vurdukça kıkırdıyordu. Ama birden...
"ÇIT!" diye ince bir ses yankılandı. Hemen ardından da "KÜT!" diye bir gürültü koptu.

Kraliçe Mambiş, oğlu Rama'nın düşerken
"Anneeee!" diye çığlık atışını ve yere çarpınca
acıyla inleyişini duydu. Hızla başını çevirdi; Rama
yerde acı içinde kıvranıyordu. Tam o sırada, sar-
maşığın koptuğu dalda şüpheli bir gölge fark etti.

- Yılan, diye öfkeyle hırladı. Ama
aklı oğlundaydı.

Yavrusu tehlikede olan bir anne, en hızlı çitayı
bile geçer! Kraliçe Mambiş de oğluna koşarken
sanki kanatlanmıştı.

Parktaki diğer hayvanlar yardım için hemen
Rama'nın etrafını sardı. Yılan da hemen aralarına
karıştı. Kraliçe Mambiş, Yılan'ın göze batmamak
için kalabalığa sığındığını anladı.

Güçlkle yerden doğrulmaya çalışan oğluna sı-
kıcı sarıldı.

- İyi misin aslanım? Bir ye-
rin acıyor mu?

Salıncağı tutan sarmaşık kopunca Rama öne savrulmuştu. Bacağı ve dirseğı biraz ezilmişti.

- İyiyim anne, sadece biraz sızlıyor.

Yaraları gören Mambiş'in içi cız etti. Hemen oğlunun tozlarını silkeledi. Kırık var mı diye kolunu bacağını nazikçe yokladı.

- Burası acıyor mu?

- **Acımiyor anne.**

- Peki ya burası?

- Yok, hayır, acımiyor.

- Ya şurası?

Peki böyle yapınca acıyor mu?

Annesinin telaşlı hareketleri Rama'nın canını yakmaya başlamıştı.

- Ah! Anne acıyor ama! Öyle bastırırsam senin de canın yanar.

- Oy, kıyamam! Tamam, bıraktım. Şimdi sen yavaşça oynat bakalım.

Rama, kolunu da bacağını da rahatça oynattı. Neyse ki kırık çıkık yoktu. Kraliçe Mambiş derin bir "Oh!" çekti. Sonra aniden bakışlarını

yılanı çevirdi. Gözlerinden adeta ateş fışkırıyordu. O an kimse yılanın yerinde olmak istemezdi.

- **ROOARH!** Sen! Seni o dalda gördüm! Salıncağın ipini sen mi kopardın? Çabuk söyle!

Herkes korkuyla geriledi. Yılanın çatal dili korkudan düğümlendi.

- **Yyyoo... Ha... Ha...** yır kraliçem. **Yyy... Yanlış** anladınıssss.

YOO HAYIR!

- Dua et, aklım oğlumda! Yoksa sorardım sana...

Mambiş burnundan soluyordu. Yılan ise korkuyla yutkundu.

Kraliçe Mambiş, Rama'nın koluna girdi. Meraklı bakışlar arasında, yavaşça eve doğru yola koyuldular. Ama yolun yarısında Mambiş birden durdu; kenardaki sarı kantaron çiçeklerini toplamaya başladı.

Rama acıyla yüzünü buruşturdu. Canı bu kadar yanarken annesi neden çiçek topluyordu ki? Şaşkınlıkla sordu:

- Bunlar ne için, anne?

Annesi şefkatle cevap verdi:

- Ezip yarana sürmek için yavrum. İyileşmeni hızlandırır, ağrını alır.

Eve vardıklarında Rama hemen yatağına uzandı. Abisi ve Kral Mamba telaşla başucuna geldi. Küçük prens olanları kısaca anlattı. Sıra pansumana gelmişti. Mambiş yaraları temizlerken Rama'nın canı çok yandı ama dişini sıkıp dayandı.

Sonunda kraliçe, hazırladığı merhemi sürdürdü; oğlunun kolunu bacağını güzelce sardı.

- İşte şimdi daha iyi, diyerek oğlunu alnından öptü.

Hem sargılar hem de annesinin sevgisiyle sarmalanmak Rama'ya ilaç gibi gelmişti.

Mamış, Rama'ya belli etmese de burnundan soluyordu. İçindeki öfke ateşi yol boyu hiç sönmemişti. Bunu yapan cezasını çekmeliydi. Hışımın salona, Kral Mamba'nın yanına gitti. Kral sakindi ama kraliçe yerinde duramıyordu. Sinirden yastıkları parçalayacaktı neredeyse!

- Bu işin peşini bırakmam,
dedi kararlılıkla. **O yılan Cezasını çekmeden içim soğumaz.**

Adil Kral Mamba ise her zamanki gibi sakindi. Kimseye haksızlık etmek istemiyordu.

- Haklı olabilirsin. Ama bazen göz yanılır, dedi sakince. Belki işin aslı başkadır. İyice araştırmadan, her şeyi anlamadan ceza vermek bize yakışmaz.

Mambiş'in ise içi içine sığmıyordu; odada dört dönüyordu. Bir an önce harekete geçmeliydi.

Kararlı bir sesle atıldı:

– O zaman bırak bu işi ben çözeyim!

Kral Mamba düşündü, taşındı... Sonunda kabul etti. Artık bu gizemli olayı aydınlatma görevi Kraliçe Mambiş'indi.